

[Oluf Pedersen.]

det saa godt som i Danmark, men der er megen Utilfredshed. Og man kan saa spørge: hvorfor er Folk utilfredse? De er utilfredse, fordi de ved, at jo mere utilfredse de er, des mere faar de. Altsaa, de, som skriger højest op, faar mest. Det er en Politik, som Rigsdagen kommer til at sige sig fri for. Jeg vil haabe, at der efter Valget maa komme en Rigsdag og en Regering, som udelukkende tager Stilling ud fra, hvad de mener er Ret, og saa ikke tager noget som helst Hensyn til dem, der skriger højest. Jeg tror, at en saadan Politik, der jo falder sammen med de Krav, vi stiller fra Retsforbundets Side, i Virkeligheden ogsaa falder sammen med Befolkningens almindelige Indstilling. At vore Krav overhovedet falder sammen med Befolkningens Indstilling, det fremgaar klart af de Valgtaler, der holdes her i Tinget. Om det, som er sagt fra de seks Regeringspartiers Side, gælder jo, at de tre Fjerdedele af det er vi enige med dem i. De Betragtninger, vi gør gældende til daglig, dem gør man fra de seks Regeringspartiers Side gældende, naar man skal til Valg. De ved altsaa godt, at det passer Befolkningen.

Men det er desværre som Regel kun noget, man siger forud for Valget, og som man ellers ikke vil gennemføre. Vi saa det jo under Krigen. Vi havde under Krigen et loyalt Samarbejde, naar det gjaldt de nationale Spørgsmaal, men vi havde det ikke, naar det gjaldt de økonomiske Spørgsmaal. Da Retsforbundet stillede Forslag om, at man ved Salg af fast Ejendom skulde inddrage tre Fjerdedele af Værdistigningen, og at det skulde svares som en Afgift af Sælgeren og skulde blive indestaende som en fast Prioritet i Ejendommen, en Prioritet, der faldt, hvis Konjunkturerne gik ned, et Forslag, der jo ikke kunde krænke nogens berettigede Interesser, da gik Venstre og Konservative imod. Vi saa, at alle de fire store Partier under Krigen gennemførte Toldskatter af den groveste Art, Toldskatter af en Karakter, som ikke havde nogen praktisk Betydning under Krigen, men virkede som en Fordyrelse paa det Tidspunkt, da Importen kom igen. Man benyttede altsaa selve Krigens vanskelige Periode til at gennemføre Skatter, som under Krigen ingen Betydning havde, men som efter Krigen betød en Fordyrelse for den almindelige Befolkning. Jeg sagde, dengang man gennemførte det: jeg betragter det som et Slag i Ansigtet paa Retsforbundet, at vi er Deltagere i det nationale Samarbejde, og saa benytter man Lejligheden til at gennem-

føre en saa uforskammet Skat som en saadan Toldskat. Men det gjorde man. Jeg tænker paa en Ting som Loven om Grundstignings-skyld, som skulde revideres. Man har udskudt Revisionen Gang paa Gang til Trods for, at der ikke er et eneste Medlem i dette Ting, som tør staa op og forsvare den Lov, vi har i Dag om Grundstignings-skyld. Man er fra alle Sider klar over, at den har vist sig uheldig i Praksis. Den virker paa den Maade, at det er Køberen, der maa betale for den Gevinst, Sælgeren har opnaaet, men ikke har det været muligt at faa den ændret! Nu kom Finansministeren lige før Rigsdagen skulde sendes hjem og sagde: vi maa have Lov til igen at udskyde den Revision. Saadan synes jeg ikke, man kan fortsætte.

Jeg synes, Valgets Resultat maa blive, at man faar en Regering, som vil tage Hensyn til alle Sider, og som ogsaa er rede til at forhandle selv med et lille Parti som Retsforbundet og give os Indrømmelser der, hvor de mener, vi har Ret; mere forlanger vi ikke. Men jeg synes, at der, hvor det virkelig viser sig, at vi har Ret — og det haaber jeg skal vise sig paa alle Omraader — der maa man ogsaa være rede til at føre en Forhandling. For der er jo den Baggrund for det hele, at naar det kommer til Stykket, skal det nok vise sig, at de Principer om en retfærdig Samfundsordning, som vi gaar ind for fra Retsforbundets Side, den Statsordning, vi betegner som en Retsstat, det er vel netop den Samfundsordning, som tilfredsstillende alle, den Samfundsordning, som man uden Hensyn til Interesser kan tilslutte sig; for til syvende og sidst er der vel ingen, som gaar ind for en Politik, der sikrer dem større Rettigheder end andre. Er det ikke lige Ret for alle, der maa være Grundlaget for al dansk Politik?

Det er min Opfattelse — det skal jeg sige til allersidst —, at Retsforbundet vel er et lille Parti, men at Vælgerne maa overveje ved Valget, om ikke det eneste rigtige og det eneste naturlige var, at de stemte paa Retsforbundet, for i det Øjeblik vort Parti faar større Tilslutning, vil man fra de andre Partiers Side være rede til det Samarbejde, som jeg vil anse for at være til Lykke for Land og Folk.

A. Svensson: Som en af dem, der gaar fra Borde ved det kommende Valg, vil jeg gerne benytte Lejligheden til endnu en Gang at fremsætte nogle Betragtninger vedrørende Forholdene ved vor Sydgrænse, de Forhold, der ganske naturligt har haft min særlige Interesse i den Aarrække, jeg har